

Folkmusik

Folk som ideologi

I ”Folkmusik – en brygd”, beskriver Jan Ling (1979) sin ansats som mer musikhistorisk än musikanalytisk och menar att hans ambition är att måla med bred pensel. Författaren undersöker folkmusikens ideologier med fokus på tiden 1920–1950 och ställer frågan om vilka ideologiska strömningar som ingår i hans samtid, det vill säga 1970-talets folkmusikmiljö. Själva ordet *folkmusik* är ett ideologiskt begrepp:

det är myntat av representanter ur 17–1800-talens intellektuella borgarklass som beteckning på ”de andras”, folkets musik, som de iakttar, studerar och försöker inlemma i sin kultur eller föra tillbaka till folket för att motverka masskulturens nivellerande inverkan.

Så småningom – under en lång process [...] – upptar utövare, spelmän, vissångare och dansare termen och gör den till sin. [...] [Företeelsen] innebär oftast att en rad värderingar följer med det ideologiska begreppet. Själva objektet, företeelsens har färgats av övertagningsprocessen.

(Ling 1979, 10)

Ling visar på en mängd ideologier och beskriver hur de ”[...] förekommer i skilda former, från en spontan, ofta sund och riktig protest och ett vällovligt sökande efter alternativ till medvetna politiska manipulationer i det grumligaste vatten” (Ling 1979, 33).

Ling, Jan. 1979. ”Folkmusik – en brygd.” *Fataburen*, 9–34. Stockholm: Nordiska Museet.